

31ste zondag, jr. B, Xaveriuskerk, Deut. 6, 2-6; Ps. 18, 2-4. 47. 51; Hebr. 7, 23-28; Mc. 12, 28-34

Ward Biemans SJ

Broeders en zusters, wanneer Jezus een schriftgeleerde of een Farizeeër ontmoet, dat is dat vaak aanleiding tot een twistgesprek of tot een vermaning van zijn kant. Maar vandaag is dat niet het geval. Jezus en de schriftgeleerde zijn het eens. En gelukkig maar voor ons. Want het gaat hen om de vraag wat het belangrijkste gebod is uit de Bijbel. Jezus verwijst in zijn antwoord naar het gebod dat we ook al hoorden in de eerste lezing en dat begint met luisteren. 'Hoor, Israël!' En wat volgt is de Godsnaam: Adonai, die wij vertalen met 'de Heer'. De Heer onze God is de enige heer. We moeten dus niet achter andere goden aanlopen of allerlei materiële zaken tot onze afgoden maken. Bijvoorbeeld, wanneer een christen een boeddhabeeldje in de tuin zet, dan kan dat minder onschuldig zijn als het lijkt, wanneer je bedenkt dat in het hindoeïsme de boeddha als een incarnatie van de godheid Vishnoe wordt beschouwd. Zoiets kan gemakkelijk een symbool worden van onverschilligheid, van het niet willen kiezen voor de God van Jezus Christus.

In onze godsdienst gaat het juist om beminnen. Het beminnen van God met heel ons hart, heel onze ziel, heel ons verstand en heel onze kracht. Totaal dus. Want het kan voorkomen, dat als het ons goed gaat, dat we God vergeten. Dat we God alleen aanroepen als het ons niet goed gaat, wanneer we Hem nodig hebben. Dat is eigenlijk voorwaardelijke liefhebben. Of, wat ook kan gebeuren, dat we ons afreageren op God als ons iets nadeligs overkomt. Terwijl Hij de liefde zelf is en ons heeft gemaakt.

Jezus voegt aan het eerste gebod een tweede toe: Gij zult uw naaste beminnen als uzelf. Onze liefde voor God moet concreet gestalte krijgen in onze liefde voor de naaste. Anders blijft ons geloof zonder inhoud. Niemand zit immers alleen op een eilandje. We hebben elkaar nodig.

De schriftgeleerde beaamt wat Jezus zegt en hij voegt er aan toe dat de twee geboden van de liefde tot God en tot de naaste gaan boven de brand- en slachtoffers waarover in het Oude Testament wordt gesproken. In het Nieuwe Testament is het Jezus zelf die zichzelf ten offer heeft gebracht, voor ons en Hij blijft dit doen.

Het geloof in Jezus als de ene, heilige en hoog verheven hogepriester, dat hebben de christenen met elkaar gemeen. Dat geloof, dat de heilige Willibrord rond het jaar 700 in onze streken verkondigde, dat heeft in ons land vaste grond gekregen. We vieren vandaag Willibrordzondag, een dag die in het bijzonder verbonden is met de intentie van de oecumene: het streven naar eenheid onder alle christenen.

Hoewel we vooruitgang boeken, weten we dat we nog niet tot volledige eenheid van alle christenen zijn gekomen. Onlangs nog hield de voormalige scriba van de Protestantse kerkgemeenschap in Nederland, Arjan Plaisier, een pleidooi voor de verzoening tussen Rooms katholieken en protestante christenen. Sinds het Tweede Vaticaans Concilie heeft de katholieke Kerk zich van harte bij de oecumenische beweging aangesloten en haar erkend als een werk van de heilige Geest.

Paus Franciscus sprak op 21 juni jl. in Genève de Wereldraad van Kerken toe. Hij sprak over de belangrijke en niet-aflatende opgave de eenheid van de Kerk te dienen en de vreugde van het Evangelie uit te dragen. In het bidden voor elkaar, in de wederzijdse dialoog en in diaconale activiteiten kan die vreugde worden ervaren van overeenstemming van christenen op velerlei gebied. Tegelijkertijd moeten we beseffen dat het Christus zelf is die de eenheid brengt. Daar is veel gebed voor nodig, als ook het naar elkaar luisteren in de onderlinge samenwerking.

Over de heilige Willibrord wordt verteld dat hij eens in een zusterklooster in Trier een ziekte heeft bestreden die al aan diverse zusters het leven had gekost. Dat deed hij door er meteen heen te gaan, voor de zieken de Mis op te dragen, vervolgens het hele klooster van binnen en van buiten met wijwater te besprenkelen en tenslotte alle zieken eigenhandig te drinken te geven. Daarna is er daar nooit meer iemand aan die ziekte overleden. Uit dit voorbeeld blijkt dat gebed en naastenliefde samen gaan. Op Willibrordzondag vragen wij om zijn voorspraak opdat wij zo als christenen tot steeds meer onderlinge eenheid mogen komen. Amen.